

PRENUMERATA.

Kurjera Warszawskiego wraz z dodatkiem porannym: W Warszawie: rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25, miesięcznie kop. 75. — a odnośnienie do domu dopłaca się miesięcznie kop. 5. Na prowincji i w Cesarstwie: rocznie rs. 12, półrocznie rs. 6, kwartalnie rs. 3, miesięcznie rs. 1. Za granicą: miesięcznie rs. 1 kop. 50. Numer pojedynczy bez dodatku kop. 5; dodatek poranny kop. 3.

KURJER WARSZAWSKI.

Wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i święta rano, a nadto wychodzi stale w dni powszednie, z wyjątkiem dni poświęconych, dodatki poranne.

ROK SZESZCZDZIESIĄTY ÓSMY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-jej rano do 8-jej wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-jej rano do 1-jej w południe.

OGŁOSZENIA.

Reklamy: za jeden wiersz garmontowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz 20 kop. Nekrologja: za jeden wiersz 15 kop. Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz petytowy albo jego miejsce, pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 8 kop. Małe ogłoszenia: za jeden wyraz po 2 kop. każdy raz. Nadstane: za jeden wiersz garmontowy rs. 1. Ogłoszenia do Kurjera przyjmuje także Biuro Rajchmana i Frendlera ul. Senatorska 26.

Redakcja, Administracja i Drukarnia: plac Teatralny nr 9. — Telefon Redakcji nr 126. — Telefon Administr. 141.

— W kościele archikatedralnym św. Jana jutro, o godz. 9-jej zrana, odprawioną będzie uroczysta wotywa z wystawieniem i procesją ku czci N. Sakramentu.

— W dniu jutrzejszym, o godz. 10-jej zrana, w kościele św. Ducha (po-paulińskim) w kaplicy Matki Boskiej Częstochowskiej i ku Jej czci odprawioną zostanie solenna wotywa.

— Jutrzejszą uroczystość Bożego Ciała obchodzić będą wszystkie kościoły tutejsze całotygodniowemi uroczystymi nabożeństwami. Ze względu jednak, iż z kościoła archikatedralnego św. Jana wyjdzie procesja zaraz po sumie, która rozpocznie się o godz. 11-jej zrana, we wszystkich innych kościołach suma odprawiana będzie wcześniej, tak, ażeby duchowieństwo i bractwa mogły uczestniczyć w uroczystym obchodzie procesji z tegoż kościoła. Sumę i procesję celebrować będzie JE. ks. arcybiskup Popiel.

— Jutro, o ile pogoda posłuży, wyjdą jeszcze procesje:

o godz. 5-jej po południu z kościoła św. Aleksandra do ołtarzy, przystrojonych na placu Trzech krzyży, przy ulicach Wiejskiej i Instytutowej i walei Ujazdowskiej;

o godz. 6-jej po południu z kościoła Wszystkich Świętych do ołtarzy, mieszczących się przy ulicach: Twardej, Marjańskiej, Pańskiej i na placu Grzybowskim—i

z kościoła św. Antoniego (po-reformackiego) do ołtarzy, wzniesionych w korytarzach tegoż kościoła.

W razie niepogody wszystkie wyżej wymienione procesje odbędą się w godzinach oznaczonych wewnątrz kościołów.

— W kościele św. Kazimierza (panien sakramentek) suma wyjdzie jutro o godz. 9 1/2 zrana, w czasie której członkowie arcybractwa Nieustającej adoracji Przenajświętszego Sakramentu przystąpią gremjalnie do komunji św. W ciągu całej oktawy uroczystości Bożego Ciała codziennie odprawianą będzie suma o godz. 9 1/2 zrana z wystawieniem N. Sakramentu do końca niezsparów.

— W kościele św. Trójcy (po-trynitarskim) dzisiejszemi niesporami rozpoczyna się uroczyste nabożeństwo z wystawieniem N. Sakramentu w ciągu całej oktawy, lecz bez odpustu. W dniu jutrzejszym odbędzie się procesja w obrębie kościoła.

— W dniu jutrzejszym po południu kończą się we wszystkich kościołach tutejszych nabożeństwa, „majowemi” zwane.

PRZEGLĄD POLITYCZNY.

Gdyby nie ciągle rekryminacje *Nordd. allg., Ztg.*, wymierzone przeciw Rosji a zwłaszcza przeciw jej zbroju, „którego Niemcy” kupować nie będą w zamian za przyjaźń (jak pisze w organie p. Pindera autor bardzo wysoko położony), możnaby sądzić, że znajdujemy się w epoce głębokiego pokoju. Niepewność dni cesarza Fryderyka i zawichrzenia wewnętrzne we Francji nadają położeniu znamię tymczasowości. Ten charakter sytuacji nie posuwa wprawdzie kwestyj bieżących w drodze dyplomatycznej naprzód, w każdym jednak razie ułatwia przygotowanie przyszłych rozwiązań. Im głębszy spokój panuje na powierzchni wód, tem gwałtowniejszy częstokroć dreszcz wstrząsa ich tajemniczą głębią. W ostatnich czasach wstrząsa ze swym zagadkowym rokoszem chłopskim, ze swą zażartą opozycją, mietającą się nawet na dynastję, pomnożyła poczet obszarów, politycznie podminowanych. O Serbji, Bułgarji i Macedonji w tej chwili nie mówimy—to stare dzieje.

Trudniej nie mówić o wysokiem znaczeniu politycznem i strategicznem kolei zakaspijskiej, która wraz z projektowanemi linjami bocznemi zbliża Rosję do serca Afganistanu i do północnych granic Indji. *Nord* ma rację, utrzymując, że wykończenie linii kolejowej do Samarkandy wzmacnia pozycję Rosji na zachodzie, co najmniej kępując Anglję w swobodzie jej postanowień.

W Anglji toczy się obecnie żywa dyskusja nad podanym przez przewodzcę radykalnych unjonistów Chamberlaina planem rozwiązania kwestji irlandzkiej. Naturalnie, że sprzymierzeniec lorda Salisbury nie chce nie słyszeć o parlamencie narodowym w Dublinie. W miejsce owego parlamentu p. Chamberlain dopuszcza reformę zarządu centralnego Irlandji przez wytworzenie na miejscu wielu gatunków rad lokalnych (*local councils*), którym przekazano by wiele funkcji prawodawczych, spełnianych dotąd bądźto przez centralny parlament w Londynie, bądźto przez zamek dubliński. Chamberlain proponuje zarazem gruntowną reformę ustroju tego „zamku”, skupiającego w sobie centralny zarząd Zielonej Wypsy. Wszelkowiedza wicekróla irlandzkiego ograniczonąby została, a prawa samorządne municypjów w równej mierze rozszerzone. Organ Parnella, *Freemans Journal* powiada, że z Chamberlainem możnaby o tych rzeczach pogadać. Mniej sympatycznego przyjęcia doznały jego propozycje w Anglji.

W pierwszych dniach czerwca w St. Louis odbędzie się wielki meeting stronnictwa demokratycznego Stanów Zjednoczonych, celem zamianowania kandydata na przyszłego prezydenta Stanów. Demokraci zamyslają głosować solidarnie po raz wtóry na Clevelanda. Republikanie natomiast są rozbieli. Organ p. Blaine'a, *Philadelphia Press*, oblicza, że z wybranych dotąd delegatów do republikańskiego konwentu narodowego 377-iu będzie głosowało na Blaine'a, tak, że do większości potrzeba mu już tylko 34 głosów. Współkandydatami są Sherman i Alison.

Na zakończenie słowo z zakresu techniki wojennej. Przedmiotem powszechnego podziwu Europy w tej chwili jest wynalazek światoburczy Maxime'a. Są to automatyczne kartaczońce karabinowe, które w przeciągu minuty mogą na dany przedmiot skierować 600 strzałów i literalnie roznieść go w strzępy. Kaliber tych kartaczońce, automaty-

W mieście dożów.

Słońce pochyła się już ku zachodowi. Równo i cicho widać pociąg przez bogate równiny Lombardji, pokryte bujną zielenią, ocienione milionem drzew morwowych, którei skrzętne ręce wysadziły wszystkie ścieżki i granice.

Wybiegi z dworca medjołańskiego około południa, minął Brescję i Peschierę, Verone, Vicencę, Paduę i Mestre, nagle wpadł z głuchym łoskotem na biały, kamienny most i płynię, niby okręt, wśród wód niezmiernych.

Z prawej i z lewej strony błyszcza sine fale Adrjatyku, a w oddali wychyla się z piany morskiej jakas bezkształta zrazu, szara masa, jakiś olbrzym, spowity w mgły wieczorne. Coraz więcej zbliża się pociąg do owego potworu, coraz wyraźniej zarysowują się jego kontury. Najsamprzód występują z poza powiewnej zasłony wieże kościelne, potem gmachy publiczne, w końcu rozwija się przed okiem pochodzącego krajobrazu jedyny w Europie, bo oto stanęło przed nim wielkie miasto, zbudowane, zdaje się, na wodzie.

To Wenecja, niegdys mór i wysp królowa, obecnie obszarpany rozbitkiem, wielkiej przeszłości nędzny dziedzic. Włosi nazywają stolicę dożów, tak samo, jak Genuę: *la bella*.

Bo pięknem jest rzeczywiście to dziwne miasto, wyrosłe z fali morskiej, ten ogród bez ulic, bez powozów i koni.

Na dworcu czeka na wędrownych ptaków mnóstwo gondol, dorożek weneckich.

— Jedź przez *Canale grande!*—rozkazuje się gondoljerowi.

— Do hotelu bliżej przez kanał mały—odpowiada przewoźnik.

— Wiemy, ale czyn, czego się domagamy.

Gondoljer krzywi się, bo nie rozumie niecierpliwości cudzoziemców. Urodził się wśród wód i wychował. Cóż go mogą obchodzić widoki i pałace, którei się nigdy może nie zachwycal; człowiek bowiem nie ceni tego, co ma ciągle pod ręką. Wolalby skończyć czempredzej trud dzienny, przeto mruczy jeszcze pod wąsem i zabiera się leniwo do wiosłowania.

— Podwoimy takse!

Argument ten pomaga. Włosi są na franki niezmiernie wrażliwi.

Cicho, bez szelestu, pruje gondola gładką powierzchnię wielkiego kanału, który jest główną ulicą Wenecji. Cicho, bez szelestu wsuwają przewoźnicy wiosła do wody i wydobywają je również zrzęcznie. Monotonny tylko plusk fali świadczy o ich pracy. Jak duchy nocne, przesuwały się tuż obok inne łodzie, płynące ze strony przeciwnej.

Z góry spogląda na senne miasto srebrzysty miasię, tak spokojny i na pozór nięuchomy, jak gdyby dłoń potężna przyczepiła go do błękitów sklepienia niebieskiego. Miljardy gwiazd iskrzą się nokoło niego i ślą długie, drzące promienie na złoczone dachy kościołów i pałaców.

W magicznych blaskach księżyca i gwiazd, w półcieniach nocy, które zakrywają jej dzisiejsze ubóstwo, jest Wenecja rzeczywiście *la bella*.

Piękna i pamięci godna, bo działy się w niej niegdys rzeczy wielkie i szalały namiętności niezwykle. Oto wymienia *cicerone* nazwy pałaców, które gondola mija. Tu mieszkał doża Enrico Dandolo, który zdobył wspólnie z francuzami Konstantynopol i przyłączył wyspę Kandję do rzeczypospolitej weneckiej; tam Katarzyna Cornaro, wdowa po ostatnim królu Cypru; ten pałac należał do rodziny Falierich, ów do Foscarich i t. d.

Na *Canale grande* stoi pałac przy pałacu, a każdy przypomina nazwisko głośne w dziejach Wenecji

i Włoch. Ze wszystkich okien przemawia historia, ludzkich nieszczęść i obłędów: wspomnienie niewesołe.

Bogatą i burzliwą przeszłość posiada Wenecja. Założona w r. 452-im po Chr. przez biedaków, którzy strach przed Attylą, wodzem hunnów, zapędził na wysepki, rozrzucone na północno zachodnim wybrzeżu zatoki weneckiej, stała się z czasem władczynią Adrjatyku i panją Lombardji. Zrazu demokratycznie, przez trybunów rządzona osada, wybrała sobie w r. 697-ym pierwszego księcia, czyli dożę, którym był Paoluccio Anafesto.

W miarę, jak rosło znaczenie oryginalnej kolonji, zaczęła się ludność przenosić gromadnie z lądu stałego na laguny. Protoplaści przyszłych panów handlu morskiego upodobali sobie głównie *Rialto* (*Rivus altus*), dokąd w r. 809-ym przeniesiono siedlisko rządu.

Niezmiernie szybko rozwijała się Wenecja. Już w r. 997-ym uznały miasta dalmackie jej zwierzchnictwo. Położona bardzo szczęśliwie, na drodze między Wschodem i Zachodem, posiadająca wyborny port i obronną z natury pozycję, ogarnęła w krótkim czasie cały handel morski. Tędy szła przed odkryciem Vasci de Gama droga do Indji, tędy ciągnęły wojska krzyżowców i płynęło złoto Europy i Azji.

Demokratyczne w pierwszych wiekach swego istnienia państwo, zamieniło się po zamordowaniu doży Vitale Michiela (w r. 1172) na rzeczpospolitą szlachecką. Księżę musiał się podzielić władzą z możniejszymi mieszkańcami, z których wytworzyła się szlachta wenecka (*nobile*). Kto nie był zapisanym w złotej księdze, ten nie miał odtąd prawa do rządów. W dwieście lat później, w r. 1310-ym, ustanowiono ową straszną „radę dziesięciu” (*consiglio dei dieci*), która nie oszczędzała, jak wiadomo, nawet dożów. Na jej to rozkaz ścięto dożę Falieri, hr. de Val de Marino, pogromcę króla węgierskiego w bi-

cznie pracujących we wskazanym kierunku za nakreśnieniem korby, odpowiada kalibrowi karabinów tego lub owego systemu, zależy to od woli państwa, które w swej armji używanie tych „genjalnych”, jak mówią, kartaczownie zaprowadzi. Austryja np., która nabyła już w Londynie u Maxim Gun Company straszliwy wynalazek, zastrzegła sobie kaliber ośmiomilimetrowy, odpowiadający systemowi jej karabinów.

Wynalazcą kartaczownie, które zastąpić mogą z czasem bataljony, uzbrojone karabinami, kierując ogień z daleko większą precyzją na dany przedmiot, jest elektrotechnik amerykański, Hiram Maxim. Genjusz wieku widocznie wcielił się w niego! *Plaudite cives!* Br. Z.

W sprawie emerytury.

(Korespondencja własna Kurjera warszawskiego.)

Petersburg 25-go maja.

Źródłem wzmianek, doniesień i komentarzy co do spodziewanych zmian w ustawie emerytalnej jest memoriał, wykonany przez komisję do ułożenia ustawy emerytalnej dla Cesarstwa i przez prezesa tejże komisji, p. Kobeko, mający być wkrótce przedstawiony do rozpatrzenia panu ministrowi skarbu.

Komisji wspomnianej nie należy brać za jedno z komisją, pracującą od lat kilkunastu pod kierunkiem senatora Markusa, mającej za zadanie reorganizację istniejącego obecnie w Królestwie Polskiem stowarzyszenia emerytalnego i doprowadzenie stanu funduszo- tegoż stowarzyszenia do równowagi, wykluczającej potrzebę dopłat i zasiłków, jakie od r. 1867-go, t. j. od chwili reorganizacji zarządu cywilnego w Królestwie, dotkliwie obciążają skarb państwa, gdyż dochodzą do poważnej sumy 700,000 rs. rocznie.

O zadaniu, pracach i wynikach tej ostatniej komisji obszernie pisałem do was w końcu r. z., interes owani zatem łatwo odszukać mogą w redakcji waszej szczegóły bliżej ich obchodzące; co się zaś tyczy projektu, wypracowywanego przez komisję pod prezydencją dyrektora departamentu dochodów stałych, p. Kobeko, przedewszystkiem projekt ten, sporządzany w ogólnych zarysach, musi uzyskać aprobatę p. ministra skarbu. Jeżeli ten wniosek komisji zaakceptuje, wówczas komisja przystąpi do wykończenia szczegółów i dopiero ostatecznie zredegowany w formie i treści projekt rozesłany będzie do wszelkich innych władz, mających wejść w skład stowarzyszenia, dla zaopiniowania, o ile ich interesa uwzględnia i dla stowarzyszonych jest pożądanym.

Następnie referat przedstawiony zostanie do zatwierdzenia radzie państwa, kiedy to jednak nastąpi, nikt napewno oznaczyć nie jest w stanie. Praw-

twie pod Zarą, który, chcąc się pomścić za obelgę, wyrządzoną jego żonie przez patrycjusza Michała Steno, uknuł spisek przeciw szlachcie (w r. 1355); ona rzuciła na tortury młodego Jakóba Foscariego, syna doży, Franciszka, i wygnała go z miasta na zawsze.

Grozą i postrachem rządziła „rada dziesięciu”, nastawiając pilnie ucha na poszepty podłej denuncjacji. Jeszcze dziś pokazuje przewodnik w pałacu dożów owe otwory, niegdyś lwie paszcze, w które rzucono donosy piśmienne. A kto nie chciał posługiwać się piórem, ten szeptał, pewny, że z drugiej strony ściany chwytą chciwie jego słowa jeden z „dziesięciu”.

Znane są powszechnie słynne „dachy ołowiane”, więzienia, znajdujące się na dachu pałacu dożów. Jak do pieca rozpalonego, wsadzano tam przestępcę politycznego. „Schroniska” te znał lud, ale nie wiedział nic o innych więzieniach, ukrytych w podziemiach, do których prowadziła droga przez „most westchnień”. Kto się dostał do tych nor, wykutych z kamienia, wiszących tuż nad powierzchnią morza, ten nie oglądał już więcej światła dziennego. Bo albo zadusiło go cuchnące, zatrute powietrze, zanim przeszedł w ręce kata, albo głowa jego spadła pod toporem, a ciało utonęło, zaszyte w worek, obciążony kamieniem, na dnie Lido.

Najbujniejsza wyobraźnia nie wystawi sobie podziemnych więzień weneckich. Trzeba je widzieć, aby uwierzyć, że męczono niegdyś w sposób tak niekczemny ludzi, nie chcących się poddać samowoli inkwizytorów politycznych, których nawet lud nie znał osobiście, bo odprawiali czynności swoje z maskami na twarzach.

Nora, wykuta z kamienia, długości i wysokości człowieka, bez krzesła, stołu i łóżka, bez okna i drzwi, z dziurą tylko, przez którą wsuwano winowajcę, bez promienia słońca, a pełna zabójczych wyciwów, czarna i ciemna, jak rozpacz — oto pod-

dopodobnie wszakże za lat kilka, co, ze względu na ważność przedmiotu i konieczność głębszego zbadania sprawy, nie jest wcale zbyt odległym terminem.

Wszystkie groźne pogłoski o przedłużeniu lat służby, o naznaczaniu pensji z przeciętnej ostatnich lat pięciu i t. p. są rzeczywiście prawdziwymi. Projekt, o którym mowa, w zestawieniu z ustawą emerytalną Królestwa, jest rzeczywiście bardzo ciężkim i niewygodnym dla stowarzyszonych; w zestawieniu wszakże z przepisami o pensjach w Cesarstwie, gdzie wysługa emerytalna nie istnieje, a emerytury po wysłużeniu 50 tu lat naznaczają się bez względu na potrzeby i stanowisko emeryta, według pewnych, z góry określonych kategorii, jest wielce humanitarnym i pożądanym.

Ostatecznie, o ilemi się udało od świadomych i kompetentnych dowiedzieć, istnieją dla stowarzyszenia emerytalnego dwie alternatywy: albo już wykonany projekt senatora Markusa uzyska zatwierdzenie rady państwa i wejdzie w wykonanie w bardzo niedalekiej przyszłości; albo też losy jego połączone zostaną z losami projektu p. Kobeki i wówczas wykonanie *eo ipso* odroczone będzie na długo.

W pierwszym wypadku stowarzyszeni, w zamian za znaczne obostrzenia i ciężary, uzyskaliby także pewne bardzo ważne i zgodne z duchem czasu korzyści; urzędnicy zaś, funkcjonujący w Królestwie w komisji emerytalnej, doczekaliby się nareszcie należnego im już dawno powiększenia etatów, w stosunku do rodzaju pracy i służby nieproporcjonalnie niskich.

W drugim wypadku wszyscy zyskaliby... na czasie. J. P.

Jarmark na wełnę.

(Komunikowane.)

Z magistratu otrzymujemy pismo następujące:

„Podaje się do powszechnej wiadomości, iż targ na wełnę, stosownie do polecenia JW. warszawskiego generał-gubernatora z d. 29-go marca r. b. nr. 3,350, rozpocznie się w Warszawie, jak lat zeszłych, w d. 15-ym czerwca r. b. i trwać będzie dni cztery.

Wagi i pomosty do przeważania i składania dowiezionej wełny na trzy dni przed rozpoczęciem targu urządzone będą na placu przy magazynie warszawskiego kantoru banku państwa przy ul. Nowogrodzkiej.

Ustanowiona pod przewodnictwem prezydenta miasta deputacja jarmarczna, do której powołani zostali między innymi znakomitsi przemysłowcy, w powyższym czasie czynności swoje rozpocznie i wszelkie ułatwienia, tak producentom, jako też kupującym zapewnić będzie się starała.

Wełna, na targ przywieziona, powinna być zaopatrzona w świadectwa wójtów miejscowych lub bur-

mistrzów, iż jest krajową, pochodzi z owiec zdrowych i z miejscowości, w której żadna zaraza na owce i bydło nie istniała.

Świadectwa te pisane być winny na papierze stempowym ceny kop. 80 i opatrzone pieczęcią rządową.

W celu umożliwienia jaknajściślejszej kontroli wyrażone być ma w pomienionych świadectwach: miejsce pochodzenia wełny (gubernja, powiat, gmina i wieś, majątek lub miasteczko), waga wełny w pudach i funtach, tudzież ilość wałtuchów i znajdujące się na nich znaki.

Dostawiający wełnę obowiązany jest świadectwo oddać na rogatkach przy wjeździe do Warszawy policjantowi, który jednocześnie ma obowiązek wskazać drogę na plac jarmarczny.

Wełna, wprowadzona do Warszawy przez rogatki, jako też wyladowana z wagonów i statków, powinna być odstawiona wprost na plac jarmarczny.

Wiadomo, iż wełna krajowa stanowi jeden z najważniejszych przedmiotów handlu wywozowego, zwraca się przeto uwagę właścicieli owczarni na potrzebę starannego mycia owiec, należyte klasyfikowanie ich przed strzyżką i pakowanie wełny ostrożnie bez targania runa, które ma być związane średnim szpagatem, nie zaś grubemi sznurami, i pakowane w wałtuchy, nie przenoszące przeciętnych w handlu rozmiarów. Szczególniej baczyć należy, aby wełna strzyżona nie była mieszana z wełną opadłą lub oskubaną. Wałtuchy nie powinny być latane, ani szyte na zewnątrz, gdyż to przy wywozie za granicę może wzbudzić podejrzenie, iż wełna w czasie transportu uległa w wałtuchach zamianie ze szkodą nabywcy.

W ogólności w przygotowaniu wałtuchów stosować się należy do przyjętego powszechnie zwyczaju, aby płótno, o ile można, było średniej grubości i gatunku, po zeszyciu zaś płótna w trzy bryty, długość wałtucha nie powinna przerosnąć 5 1/4 arszyna.

Od dopełnienia powyższych warunków zależą korzyści lub straty producentów, tudzież powiększenie corocznie konkurencji pomiędzy nabywcami lub ich ostrzeżenie.

Chociaż otwarcie jarmarku nastąpi w d. 15-ym czerwca, ważenie jednak wełny rozpocznie się na trzy dni wcześniej, t. j. w d. 12-ym czerwca r. b.

Oplata od wagi ustanowiona została w stosunku 2 kop. od puda.

Jeżeliby w ciągu trwania jarmarku zaszła potrzeba powtórnego przeważania wełny, żadna z tego tytułu opłata pobierana nie będzie; również bez żadnej opłaty oddane będą do składania wełny pomosty.

Zwraca się uwagę producentów na to, iż nie należy opóźniać się z dostawą wełny na jarmark, gdyż jest rzeczą wiadomą, że kupcy zagraniczni, dla braku przeważonej już wełny, napotykają trudności w jej nabywaniu, a śpiesząc się na inne targi weł-

ziemne więzienie polityczne w pałacu dożów. Skazańca przykuwano do skały w postawie stojącej, aby sobie zaś nie mógł roztrzaskać głowy, podkładano mu z tyłu poduszkę. W czasie przypływu morza, wciskała się woda do nory zostawionymi rozmyślnie w tym celu otworami, sięgając nieszczęśliwemu aż pod szyję.

W takim to więzieniu trzymano dożę Falieri'ego przez osiem godzin, w takim dręczono Foscarich, ojca i syna, w takim zgnojono setki, tysiące może „buntowników”. Nikt nie zna ilości ofiar „rady dziesięciu”, bo noc i morze pokrywały ich straszliwą robotę.

Z więzień podziemnych wychodzi człowiek dzisiejszy złamany i przygnębiony. Traci się smak do „wielkości dziejów Wenecji”.

Potęę „królowej mórz” podkopały nie wojny, nie klęski zadane orężem, lecz odkrycie Vasco di Gama. Wynaleziona nowa droga do Indyj, zabrała Wenecji handel z Azją, a z nią znaczną część bogactw, które stanowiły główną siłę szlachty kupieckiej.

I szczęście wojenne zaczęło teraz dumne miasto opuszczać. Turcy wydzierali rzeczypospolitei kolejno wszystkie posiadłości. Już od r. 1718-go przestała Wenecja wpływać na losy ziem sąsiednich. Dogorywając przez lat kilkadziesiąt skonała w r. 1797-ym, powalona przez Francję. Ostatni doża, Luigi Manisa, złożył władzę swoją w ręce Bonaparte'go. Z karty geograficznej wykreślono państwo sameistne, które trwało przez czternaście wieków. Obecnie należy Wenecja, jak wiadomo, do królestwa włoskiego.

La bella Venezia! Piękna ona rzeczywiście w blaskach księżycy i gwiazd, w północnych nocach, które zasłaniają jej dzisiejsze ubóstwo, uroczą, gdy nagle na *Canale Grande*, ukaże się kilkadziesiąt gondol, oświetlonych różnobarwnymi lampionami, a z łodzi wypłynie pieśń neapolitańska i płynie dalej, dalej, naoko-

ło miasta, tęsknotę wzbudzając w tysiącach młodych serduszek, które przysłuchują się serenadzie z okien pałaców; lecz kiedy słońce wzejdzie i rozproszy mroki wieczorne, wówczas spostrzeżają się, że miesiąc bywa czarodziejem, który umie rzucić srebrzystą oponę na nędzę rzeczywistości.

Tak litościwą nie jest gwiazda dzienna. Ona odśladania odrapane domy, brudne zaułki, zaniedbane chodniki na placu św. Marka, opuszczone prokuratorje, ona pokazuje cudzoziemcowi miasto, niegdyś potężne i błyszczące, a dziś ubogie i brudne.

Ślady dawnej wielkości zostały oczywiście dotąd i przetrwały niezawodnie jeszcze kilka wieków, bo co budowano przez lat tysiąc, to nie marnieje tak szybko. W kościele np. św. Marka czuje się, że się znajduje w świątyni, wystawionej przez ludzi, przez których ręce przechodziło złoto Wschodu i Zachodu, w pałacu dożów, w którym każdy sprzęt jest kawałkiem historii; wierzy się w potęgę „królowej mórz”, ale samo miasto robi wrażenie podupadłego magnata. Kupcy ciągną cudzoziemca za rękaw do sklepów, niekupcy nadstawiają kapeluszy, a każdy woła, prosí: dawaj pieniędzy, bo ich teraz u nas tak mało...

Więc wszystko mija na tym świecie, na którym się ludzie ciągle pozerają, okłamują i męczą, więc daremnie mordowała „rada dziesięciu” winnych i niewinnych, plawiąc się we krwi bliźnich, by utrzymać przy sobie to trochę panowania doczesnego, więc śmieszny jest i niemądry, kto ufa mocy człowieka!

Jeśli gdzie, to rozumie się w Wenecji znikomość rzeczy ludzkich, blahość drobnych trosk i wielkich smutków, słowem, nędzę rodu prometeuszowego. W tym grobowcu świetnej przeszłości staje natrętnie przed pamięcią skarga króla Salomona: *Vanitas va nitatum et omnia vanitas.*

T. J. Choński.

niane, otwierające się prawie jednocześnie za granicą, odjeżdżają z Warszawy, powierzając miejscowym agentom lub przekupcom zawieranie w ich imieniu transakcyj na naszym jarmarku, co też zapewne z korzyścią dla sprzedających wypaść nie może.

Dla zabezpieczenia przeto własnego swego interesu pod względem korzystnego zbytu wełny, właściciele jej powinni pośpieszyć się ze zwózką na plac jarmarczny, ażeby przeważanie mogło być uskutecznione przed otwarciem jarmarku, a tem samem da się możność zagranicznemu kupcom osobiście dokonać kupna i zdążyć jeszcze na inne jarmarki.

P. o. prezydenta generał-lejtnant

Starynkiewicz."

Od administracji.

Nowoprzybywający od d. 1-go czerwca prenumeratorowie otrzymają bezpłatnie początek wychodzącej obecnie w piśmie naszym powieści konkursowej p. t. „DEWAJTIS“.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

— Dowiadujemy się, iż w sferach kompetentnych opracowywana jest ustawa o do przymusowej zamiany nieużytków na grunta orne. Ustawa, pierwszorzędnego dla rolnictwa znaczenia, ma obowiązywać w całym państwie. Według informacji, jakie zdołaliśmy zasięgnąć, kredytu na rzeczowe meljoracje udzielać będzie skarb państwa, suma zaś pożyczki umorzona następnie zostanie przez właściciela majątku. Jak wspomnieliśmy, ustawa jest obecnie w opracowaniu i władzom rządowym przedstawiona będzie nie wczesniej, jak w ciągu roku.

— Słyszeliśmy, iż sprawa magazynów zbożowych wchodzi w nową fazę i tym razem dla przedsięwzięcia pomysłu. Po debatach w Towarzystwie przemysłu i handlu, tudzież w komitecie giełdowym, ostatecznie podobno uchwalono budowę magazynu na jednej ze stacji kolei nadwiślańskiej. Administracja magazynu ma być oddana w ręce przedsiębiorców prywatnych, dających rękojmię poważnego traktowania interesu, kapitału zaś na zaliczenia dostarczy władza w sprawie tej zainteresowana.

— Kilku właścicieli fabryk cukru nadesłało swego czasu prośbę do Towarzystwa przemysłu i handlu o wyjednanie ułatwienia przewozu cukru przez komory celne drugiej klasy za zwrotem akcyzy. Sprawa ta była przedmiotem obrad sekcji II-iej przed kilkoma miesiącami, poczem zarząd Towarzystwa wystosował w tej kwestji memorjał do departamentu celnego w Petersburgu, z kąd otrzymano zapytanie, przez które komory celne przewóz byłby pożądanym. Onegdaj, na zapytanie departamentu, wysłał zarząd Towarzystwa odpowiedź, iż należałoby uwzględnić cukrownie: Zbiersk, Cielce i Dzierzbiny, wysyłające cukier przez komory celne Szczypiorna i Grodziszczko, w gub. kaliskiej; cukrownie: Lubna i Szreniawa (komora Baran, w gub. kieleckiej) i cukrownie: Mirze i Potużyna (komora Dolhobyczów, w gub. lubelskiej).

— Dzisiejszy rozkaz policyjny zawiera polecenie do policji wykonawczej, brzmiące jak następuje: „W paragrafie 11-ym przepisów dla komisarzy cyrkulowych o sposobie ściągania różnych należności skarbowych powiedziano, aby świadectwa ubóstwa wydawane były dłużnikom w tych tylko wypadkach, jeżeli dłużnik ze względu na zupełnie ubogi stan swój nie jest w możności należności tych uiszczyć. Tymczasem doszło do mojej wiadomości, iż wydawanie owych świadectw znacznie się zwiększyło, i w dalszym ciągu jest kontynuowane bez szczególnego zastosowania się do odnośnych przepisów, tak, iż świadectwa ubóstwa wydawane są nieraz osobom, zajmującym się handlem, przemysłem lub utrzymującym zakłady rzemieślnicze. Z tego powodu p. o. oberpolicmajstra poleca nadal p. komisarzom cyrkulowym, pod osobistą a surową odpowiedzialnością pilnie baczyć, ażeby świadectwa ubóstwa wydawane były bardzo oględnie wówczas jedynie, kiedy ze złożonych wiarogodnych dowodów i deklaracji odpowiedzialnych majątkiem poręczycieli okaże się, iż rzeczywiście nie jest on w możności uiszczyć przypadającej odcen należności. Zarazem p. o. oberpolicmajstra zaleca komisarzom zwracać uwagę na to, kto mianowicie z właścicieli domów ręczy za stan ubóstwa dłużnika, ponieważ doświadczenie pokazało, iż jedni i ci sami właściciele domów zbyt często podobne poręczenia wydają.”

— P. o. oberpolicmajstra w dzisiejszym rozkazie do policji poleca organom jej pilnie baczyć, ażeby w czasie trwania wyścigów konnych na polu mokotowskim publiczność nie klaskała i nie krzywała podczas biegów, nie wprowadzała psów i zajmowała właściwe miejsca. Zarazem poleca czuwać, ażeby ekwipaże podążały na plac mokotowski porządkiem następującym: dążące do wielkiej bramy i do wejścia do głównej trybuny mają jechać ulicami Kaliksta i Nowowiejską; zmierzające do środka hipodromu mają przejeżdżać przez rogatkę mokotowską, przejazd zaś przez ulicę Mokotowską przeznaczony jest wyłącznie dla powozów, dążących do kas wejścia na małą trybunę. Ze względu jednak, że wchód do owych kas znajduje się w pobliżu ulicy Mokotowskiej, powozy nie będą podjeżdżały do samego miejsca, ale zatrzymywały się mają przy rogu ulicy Mokotowskiej i Okopowej, z kąd już osoby w nich przybyłe udawać się będą dalej piechotą.

— Z powodu często bardzo, zwłaszcza w dni targowe, widzieć się dających wozów rzeźniczych, na których ułożone są żywe cieleta lub też siedzący na skrępowanem zwierzęciu woźnica, p. o. oberpolicmajstra zwraca uwagę strażników policyjnych na te nieporządki, polecając pilnie baczyć, zwłaszcza przy rogatkach i na placach targowych, ażeby to nadal nie praktykowało się; winnych zaś szkodliwego dla zwierząt ułożenia ich na wozach pociągać do odpowiedzialności sądowej.

— Roboty brukarskie na przedłużeniu ulicy Miodowej rozpoczną się w przyszłym tygodniu. Materiały budowlane, nagromadzone w tem miejscu, przeniesione będą na Krakowskie-Przedmieście przed dom Roeslerów, gdzie wznoszą obecnie na znacznej przestrzeni parkan dla ochrony cegły i innych materiałów.

— Z dniem dzisiejszym przejazd przez ulicę Królewską od Krakowskiego-Przedmieścia do Mazowieckiej, został eo czasu ukończenia przedsięwziętych tamże robót kanalizacyjnych zamknięty.

— Na odbytej w dniu dzisiejszym przez magistrat licytacji na dostawę koni do karawanów przy ementarzach katolickich w Warszawie i na Pradze, w ciągu dwóch lat, licząc od dnia 13-go lipca r. b., do tejże daty roku 1890-go, utrzymał się dymisjonowany pułkownik, Leon Sierżputowski, który od cen, wyszczególnionych w warunkach licytacyjnych ustąpił 31%.

— W zeszłym tygodniu komisja sanitarna dopełniła rewizyj 15-tu zakładów jadłodajnych w cyrkule zamkowym, które wszystkie znalazła w należytym porządku; 35-ciu w cyrkule sobornym, z których 24 było w porządku, w 11-tu zaś odkryto nieodpowiednio utrzymane naczynia kuchenne i nieporządki, za co właściciele pociągnięto do odpowiedzialności sądowej; w cyrkule bielańskim 16-cie, z tych 4-ech pociągnięto do odpowiedzialności; w cyrkule powązkowskim 12-cie, z tych 2-óch znaleziono nieporządki; w cyrkule wolskim 6, z tych 1 w nieporządku; w cyrkule jerozolimskim 6, z tych 1 nie w porządku; w cyrkule łazienkowskim 15-cie, i wszystkie w porządku; w cyrkule nowoświeckim 9, z tych zaledwie 2 należycie prowadzone, reszta zaś—nie i w cyrkule praskim 19, z których 17 znaleziono w porządku, 2 zaś nie.

— W niedzielę d. 3-go czerwca o godz. 1-iej z południa, w audytorjum nr. 8 uniwersytetu, lekarz Jan Siemieński, bronić będzie publicznie rozprawy, napisanej dla pozyskania stopnia doktora medycyny, p. t. „O higienicznym znaczeniu rozpuszczonego w wodzie tlenu.” Oponentami z urzędu wyznaczni zostali profesorowie Mentin i Kowalkowski oraz prosektor Troicki.

— Dwom woźnikom dorożkarskim, Rafałowi Kolbergowi i Chaimowi Kochowi, którzy pozbawieni byli prawa powożenia, p. o. oberpolicmajstra w rozkazie dziennym prawo to przywrócił.

— Pomocnikiem komisarza cyrkulu sobornego mianowany został kapitan Portniagin.

— Członek rady państwa, rzeczywisty rada tajny, Hube, przyjechał do Warszawy.

— JE. ks. arcybiskup Popiel w dniu wczorajszym powrócił do Warszawy.

† Wspomnienie pośmiertne.

Nocy dzisiejszej zmarł s. p. Jan Feliks Wróblewski, jeden z bardziej znanych przemysłowców i kupców dawniejszego autoramentu.

Przed półwiekiem pierwszy z krajowców założył fabrykę pierników i wyrobów woskowych, przedtem bowiem przemysł ten znajdował się wyłącznie w rękach cudzoziemców.

Człowiek wielkiej prawości charakteru, która wogóle cechowała dawne nasze kupiectwo, dorabiając się fortuny, pamiętał o biedakach i ofiarość na

cele filantropijne oraz publiczne, zwłaszcza przed dwudziestu kilku laty, starszego zgromadzenia piekarnikarzy była dobrze znaną.

— Z teatru i muzyki.

* Teatr Rozmaitości zamknie z dniem dzisiejszym swe podwoje na przeciąg sezonu letniego.

Widowiska komedji i dramatu przeniesione zostaną od jutra do świeżo odnowionego teatru Letniego (w ogrodzie Saskim).

Jutro odegraną tam zostanie komedja Valabregue'a i Ordonneau'a „Durand i Durand“.

* W teatrze Wielkim jutro opera Wagnera „Tannhäuser“ z p. de Negri w tytułowej partji, w teatrze Nowym pięcioaktowa krotchwila Gondillota p. t. „Przylepki“.

* Na deskach teatru Wielkiego odbyła się dzisiaj próba jeneralna z opery Gounoda „Romeo i Julja“, zapowiedzianej na sobotę.

W partji tytułowej zadebiutuje 1-szy raz przed publicznością naszą panna Soffritti.

Romea śpiewać będzie p. Myszuga.

Pozostałe partje spoczywają w rękach pań: Pinkiertówny (Stefano, paż) i Marszałkowskiej (Gertruda, piastunka), tudzież pp. Aleksandrowicza (Capulet), Chodakowskiego (Mercucio), Kwiecińskiego (Tybald), Mikulskiego (Benvoglio), Niedźwiedzkiego (Książę), Seidemana (Ojciec Laurenty) Siwickiego (Parys) i Suszyńskiego (Gregorjo).

Tańce ułożył p. Mendez.

— Do Ameryki.

Temi dniami kilkunastu robotników tutejszych wyemigrowało do Ameryki.

Większość pochodziła z Prus.

Pokazuje się, że panujący w Niemczech duch emigracyjny i nasze sfery przejmując.

— W Zwierzyńcu.

Jutro orkiestra p. Łysakowskiego daje w Zwierzyńcu koncert z doborowym programem.

Między innymi zostaną wykonane: *Moment musicale* Schuberta i ulubiona „Piosenka żołnierska” Moniuszki.

— Pomnik.

Sprawa budowy pomnika Kraszewskiego ostatecznie została załatwiona.

Wczoraj zawarto umowę z artystą-rzeźbiarzem, p. Janem Kryńskim, który się podjął wykonania pomnika za kwotę rs. 1,300.

Popiersie będzie wykonane z brązu, nisza zaś i inne części architektoniczne z marmuru czarnego.

— Odczyty.

Dowiadujemy się, iż termin odczytów p. Jawornickiego jest już oznaczony.

Prelekcje o Afryce odbędą się d. 7-go i 8-go czerwca, albo w ratuszu, albo w sali resursy obywatelskiej.

— Nowy zakład.

W tych dniach otwarto w Warszawie fabrykę polarymetrów do badania soku z buraków.

Zakład prowadzi je den z optyków.

— Tranzakeje.

Ostatniemi czasy właściciele poważniejszych sum na dobrach, z pochodzenia niemiecy, zaczęli się starać o zbywanie swych kapitałów osobom trzecim.

Dzięki temu hypoteczne lokacje przeszły w ręce polskie, a w pracowniach notarialnych większy, niż zwykle, zapanował ruch.

— Z żeglugi.

Pani Emilia Stade, obywatelka z gubernji warszawskiej, zakupiła w Elblągu parowiec o sile 25-ku koni.

Nowy ten statek użyty być ma do przewożenia frachtu.

Usługi swoje będzie on niósł wyłącznie producentom, mieszkającym nad Wisłą.

— Przed jarmarkiem.

Na innym miejscu dzisiejszego numeru drukujemy wydane przez magistrat przepisy porządkowe, jarmarku na wełnę dotyczące, tu zaś pragniemy powtórzyć stałe nasze, doroczne, pod adresem zarządów kolejowych przypomnienie.

Chodzi o to, ażeby w czasie przedjarmarcznym zarządy kolejowe wydały urzędowo stacyjnym polecenie szybkiego transportowania przewożonej wełny.

Jak wiele zależy producentom i jarmarkowi na szybkiej dostawie, poucza komunikat magistratu; owóż byłoby wielce pożądanym, iżby naczelnicy stacyjni przy ekspedjowaniu towarów oddawali wełnie pierwszeństwo.

Dotąd bowiem często się przytrafiało, iż wałtuchoy po kilka dni leżały na stacjach, z wielką krzywdą dla ruchu jarmarcznego.

Tuszmy sobie, iż koleje nasze, w życiu handlowem społeczeństwa tak ważną odgrywając rolę,

zajmą wobec jarmarku na wełnę to stanowisko, jakiego słusznie od nich domagać się należy.

— Dla mieszkańców Nowego Świata.

W dniu dzisiejszym kończą się roboty wodociągowe na ulicy Wareckiej.

Roboty były dość trudne i mozolne, gdyż należało stary kanał na rogu Nowego Świata przebijając, aby rury wodociągowe przeprowadzić; w ciągu dnia kanał zamurowano, dzisiejszej nocy zaś nastąpi połączenie rury, idącej z Wareckiej, z rurą na Nowym Świecie i ustawienie szluzu ulicznej, zamykającej ulicę Warecką, wskutek czego rura wodociągowa na Nowym Świecie od Krakowskiego Przedmieścia do alei Jerozolimskiej będzie szybrami zastawiona, a przyływ wody po godzinie dziewiątej wstrzymany.

Radzimy tedy gospośm, mieszkającym na Nowym Świecie, wczesnym wieczorem w wodę potrzebną się zaopatrzyć, gdyż w czasie trwania robót, t. j. mniej więcej od dziesiątej do szóstej rano, wody w kranach wodociągowych nie będzie.

Roboty umyślnie przez całą noc z możliwym pośpiechem będą prowadzone, aby w dniu tak uroczystym, jak jutrzejszy, obie ulice mogły być oddane do użytku publicznego.

— Konkurs strzelniczy.

Jeden z lepszych strzelców-amatorów, p. L., organizuje prywatny konkurs strzelniczy.

Będzie to strzelanie z pistoletu do celu, przyczem najlepsi strzelcy otrzymają nagrody w postaci: puharów, pistoletów, dubeltówek itp.

Dla zyskania funduszu na zakup podarków, zaprojektowano ustanowić 5 rs. wpisowego od wszystkich uczestników konkursu.

Sam konkurs odbędzie się w jednej ze strzelnic, urządzonych przy znanej fabryce broni.

— Wycieczka.

W dniu dzisiejszym grono pracowników i urzędników kolei dąbrowskiej udaje się na Bielany, celem wspólnej zabawy koleżeńkiej.

„Majówka” ta różni się od innych z dwóch względów, raz dla tego, iż odbędzie się nie rano, lecz... o godz. 6-iej wieczorem; powtórnie koledzy biurowi obrali dla niej nie dzień świąteczny, ale... powszedni.

Wesołej zabawy!..

— Przyjaźń wschodnia.

W tych dniach jeden z warszawiaków, jadąc koleją petersburską, zabrał znajomość z podróżującym po Europie kupcem perskim.

Synowi Iranu nasz warszawiak ogromnie przypadł do serca.

— Musimy być przyjaciółmi, a według naszego wschodniego zwyczaju, przyjaźń tę pieczętują podarkami—ręcznie perski turysta.

Jakoż obdarzył on p. L. drogocennymi klejnotami w postaci kilku rubinów i ogromnego szafira, zmusił do przyjęcia złotych i srebrnych monet perskich, bogatego fezu, całej sztuki kosztownej materji erumem, a w zamian przyjął krawat warszawski...

Nie poprzestając na tem, pers zobowiązał się zjechać niebawem do Warszawy, lecz zarazem wymógł na panu L. przyrzeczenie, iż ten uda się z nim na pewien czas do Teheranu...

— Zwyciężyła...

Przed paroma tygodniami donosiliśmy o zerwaniu zamierzonego małżeństwa prawie w ostatniej chwili, gdy orszak weselny miał wyruszać z Tamki do kościoła.

Naręczony oparł się wówczas kategorycznemu żądaniu naręczzonej, która chciała koniecznie jechać do ślubu karetą.

Małżeństwo więc rozchwiało się, bez nadziei na wiązanie.

Tymczasem stało się inaczej i rozkochany robotnik po paru dniach spokorniał.

Naręczona dała się przeprosić, lecz nadmienila: — Karetą musi być, inaczej nie pojedzie!

Młodzieniec ustąpił i wczoraj właśnie odbył się ślub tej pary.

Zdaje się, że do legionu pantoflarzy przybędzie jeszcze jeden.

— Kradzieże.

Przy ul. Srebrnej pod nrem 2-im, z otworzonego wytrychem mieszkania technika, Aleksandra Stepkowskiego, skradziono złoty zegarek damski z łańcuszkiem i garderobę, wartości rs. 260.

Na ul. Furmańskiej pod nrem 10-ym, z mieszkania kelnera, Jana Dytmana, podczas jego nieobecności, skradziono pościel, łyżki, noże, widelce i różne inne rzeczy, wartości rs. 200.

Kradzieży dopuściła się żona poszkodowanego, Marja Dytmanowa.

Ajenci: Turlewicz i Kowalski, znaleźli rzeczy ukryte w mieszkaniu zamieszkałej w tymże domu Czerwińskiej.

Na Granicznej pod nrem 14-ym, z mieszkania Hermana Sommerfelda, skradziono: 2 zegarki, złoty i srebrny, 50-złotową monetę złotą, 8 rubli srebrnych, talara, różnych austriackich i pruskich monet za rs. 10, bilet loteryjny № 22624, razem wartości 105 rs.

Na Brukowej pod nrem 379-ym, z mieszkania rybaka,

Józefa Puchelskiego, skradziono gotówką 32 rs., trzy poduszki, pierzynę, samowar, dwa żelazka do prasowania, moździerz i kufer, w którym znajdowało się 12 koszul męskich i kożuch, razem wartości 132 rs.

Kradzież popełniła służąca, Józefa Zielińska, która, jak się dowiedział poszkodowany, wyjechała z rzeczami do Nowego-Dworu.

Na Lesznie pod nrem 23-im, z mieszkania Zofji Ciszkowskiej, różne rzeczy, wartości rs. 12.

Ukradła je służąca, Marjanna Kowalska, pochodząca ze wsi Karolewo, pow. makowskiego, która zbiegła.

Przy ulicy Chłodnej, pod nrem 25-ym, z mieszkania właściciela szynku, Adama Tarasiewicza, zginęło wczoraj około godziny 12-iej w nocy, leżące na stole rs. 15.

Skradła je służąca, Honorata Stawowska, którą aresztowano.

Pieniądze w całości od złodziejki odebrano.

— Okradzenie pociągu.

W dniu wczorajszym, o godzinie wpół do 11-iej wieczór, z pociągu zdawczo-odbiorczego, w drodze z kolei wiedeńskiej na petersburską, skradziono sztukę przędzy bawełnianej, wartości 200 rs., w sposób dość zagadkowy.

Podczas postoju na stacji Wojennej, złodzieje operacji tej dokonać nie mogli, gdyż 8 osób tak ze służby kolei nadwiślańskiej, jak i petersburskiej pociągu tego dozorowało, plomby zaś były w całości.

Sledztwo, celem wykrycia sprawców kradzieży prowadzi się.

— Drobne ognie.

Dziś, o godzinie 9-iej zrana, przy ulicy Nowolipie pod nrem 76-ym, od wyrzuczonego przez służącą, Surę Sobkowską, popiołu, zapaliła się stoma.

Ogień ugasił mieszkaniec.

O godzinie 6-iej zrana, przy ulicy Grzybowskiej pod nrem 58-ym zapaliły się schody.

Stróż ogień ugasił.

Złote gody.

Dziś od samego rana całą przestrzeń ulicy Wilczej przed posesją „Przytulisko” zaległy tłumy osób.

Wszystkich sprowadziła tam ciekawość przyjrzenia się rzadkiej uroczystości złotych godów, zwłaszcza, iż ceremonję religijną odprawić miał JE. ksiądz arcybiskup Popiel.

Ciekawość swoją tylko mała częśćka mogła zaspokoić, gdyż z powodu szczupłości kaplicy wpuszczano za furtkę za biletami, a te były rozestane rodzinie i znajomym.

Mimo to kapliczka była szczelnie zapełniona i pannało w niej zwrotnikowe gorące.

Jubilaci, Bronisław i Karolina ze Słowaszewskich małżonkowie Skarzyńscy, zajęli przygotowane dla nich miejsca przed ołtarzem.

Sędziwy, chociaż czerstwo wyglądający jubilat, został z powodu niemocy nóg wniesiony na fotelu.

Jubilatka wszakże, typ dawnej matrony, a rysy twarzy dziś jeszcze zdradzają niepospolitą ongi piękność.

Na tem miejscu wypada nam zaznaczyć kilka szczegółów z życia jubilata, który w towarzystwie warszawskiem stanowi wybitną i powszechnie szanowaną postać.

Urodzony w r. 1812-ym, już jako 19-letni młodzieniec służył wojskowo, a dopełniwszy następnie przerwane studja uniwersyteckie, zajmował ważne stanowisko w b. banku polskim.

Porzuciwszy urzędowanie, oddał się rolnictwu, a później sprowadzwszy się na stały pobyt do Warszawy, brał czynny udział w wielu sprawach publicznych.

Szczególniej zaś jubilat odznaczył się na polu pracy filantropijnej.

Za jego to staraniem powstała kasa pożyczkowa przy parafii św. Aleksandra, a do założenia „Przytuliska” również się przyczynił hojnemi ofiary, wreszcie pełniąc przez dłuższy przeciąg czasu honorowe obowiązki prezesa zabaw w Towarzystwie dobroczynności, przysporzył tej instytucji sporo funduszu.

Za gorliwość w sprawach religijnych Pius IX-ty udzielił p. Skarzyńskiemu order św. Grzegorza, a obecny papież Leon XIII-ty nadał mu tytuł hrabiowski.

Nie więc dziwnego, że dostojny arcybiskup oświadczył gotowość pobłogosławienia złotych godów małżeńskich jubilatowi, umiłowanym przez Stolicę Apostolską.

Punktualnie o godz. 11½ przybył JE. ksiądz arcybiskup, powitany w bramie posesji przez księdza Roguskiego, proboszcza parafii św. Aleksandra, kanoników: ks. Filochowskiego i ks. Magnuskiego, oraz liczny orszak duchowieństwa.

Kiedy arcybiskup zasiadł na przygotowanym tronie, rozpoczęła się suma z pełną asystą.

Na chórkę kaplicy przy akompaniamencie melodykonu śpiewał chór wychowalców i wychowanic Instytutu ociemniałych.

Po skończonej sumie, arcybiskup w purpurowych szatach z infułą i pastorałem, stanawszy przed ołtarzem, zapytał według rytuału: „Czego żądacie od kościoła bożego?”

Odpowiedź jubilatów brzmiała: „Pobłogosławienia 50-letniego pożycia małżeńskiego.”

Dalej nastąpiły psalmy, odmówione przez całe duchowieństwo, polecenie jubilatów modlić poboznych, wreszcie zaintonowano wzniosły hymn weselny *Veni Creator*.

Następnie arcybiskup wręczył jubilatowi laski ze złotymi krzyżami, które stanowią symbol religijny podpory w starości.

Po tym obrzędzie ks. arcybiskup wypowiedział mowę, biorąc za tekst słowa Pisma św. „Bóg jest miłością”.

Dostojny mówca przedstawił zacy, chrześcijański żywot jubilatów, kładąc szczególny nacisk na niezwykłość uroczystości doczekania złotych godów; roztaczając biblijne porównanie, że zawsze lepiej iść w podróż we dwoje, aniżeli samemu, a w tej wzajemnej pomocy w pielgrzymce tkwi właśnie wysokie posłannictwo i cel małżeństwa, uświęconego do godności Sakramentu.

Dalej było wspomniane, iż jubilaci, gorliwi w służbie bożej, nie wahałi się ponieść ofiary abrahamowej, pozwalając dwom twym córkom zostać oblubienicami Chrystusa przez przyjęcie ślubów zakonnych.

Błogosławieństwo arcybiskupskie, udzielone wszystkim obecnym, zakończyło tę podniosłą uroczystość.

Jubilaci, otoczeni dziećmi, wnukami i prawnukami, z rozrzewnieniem przyjmowali życzenia, połączone z wyrażeniem wysokiej czci.

Panowie, znajdujący się w świątyni, byli we frakach, damy zaś w lekkich, lecz wykwiutnych tualetach wizytowych.

Rodzina obdarzyła jubilatów cennymi podarkami, między którymi szczególniejszą zwracały uwagę dary hr. Feliksa Sobańskiego, otrzymane z Jerozolimy, a stanowiące przedmioty religijne.

Liczny orszak zaproszonych osób w kilkudziesięciu ekwipażach podążył w aleje Ujazdowskie do hr. Sobańskiego, gdzie się w tej chwili odbywa uroczysta weselna.

Jubilaci od córek, którym klauzura klasztorna nie pozwala się wydalać, i od wielu krewnych tak z kraju, jak i z zagranicy otrzymali mnóstwo listowych i telegraficznych powinszowań.

Z naszej strony ślemy czcigodnym jubilatowi życzenia, aby doczekali brylantowych godów!

Sk.

— Sprostowanie. — W notatce wczorajszej o *Bibl. warsz.* mylnie zostało wydrukowane nazwisko p. Romana Plenkiwicza.

— Najwyżej zatwierdzone Towarzystwo górnicze v. Kramsty wniosło do kasy warszawskiego Towarzystwa Czerwonego Krzyża 5,000 rs., z przeznaczeniem na urządzenie sali operacyjnej przy baraku Cesa i Aleksandra II-go w Warszawie.

Nekrologja.

† S. p. Ludwik Kisielnicki, obywatel ziemski, opatrzony św. sakramentami, po długich cierpieniach, zakończył życie dnia 28-go maja 1888 roku, przeżywszy lat 68. Pozostali w głębokim smutku żona, syn, wnuki i brat zmarłego zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na żałobne nabożeństwo odprawić się mające we wtorek, środek i czwartek to jest dnia 29-go, 30-go i 31-go maja przy zwłokach zmarłego w domu przy ulicy Jasnej № 5, o godzinie 10-iej zrana, w piątek zaś, to jest dnia 1-go czerwca r. b. na żałobne nabożeństwo w kościele św. Krzyża, o godzinie 11-iej zrana, a następnie na wyprowadzenie zwłok na cmentarz powązkowski tegoż dnia, o godzinie 6-iej po południu, z domu przy ulicy Jasnej № 5-ty. 3—580

† S. p. Marja z Wnorowskich Zaleska, obywatelka ziemska, po krótkiej a ciężkiej chorobie, opatrzona św. sakramentami, zmarła w dniu 28-ym maja 1888 roku, przeżywszy lat 22. W smutku pozostali: mąż wraz z synem, rodzice, siostry i bracia zmarłej, zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych na wyprowadzenie zwłok w dniu 31-ym maja r. b., to jest we czwartek, o godzinie 7-iej wieczorem z kościoła Przemienienia Pańskiego przy ulicy Miodowej na cmentarz powązkowski, oraz na żałobne nabożeństwo w dniu 1-ym czerwca r. b. w tymże kościele, o godzinie 11-iej zrana, odbyć się mające. —1685—

† W dniu 2-im czerwca r. b., to jest w trzydziesty dzień śmierci s. p. Marcellego Holecckiego, odprawioną zostanie msza święta przed wielkim ołtarzem, w kościele św. Krzyża o godzinie 11-iej i pół zrana, na które to nabożeństwo brat zaprasza krewnych, przyjaciół i znajomych. 3—1681

† Dnia 1-go czerwca, to jest rocznicę śmierci s. p. Feliksa Lewickiego, literata, zmarłego w Krakowie, odbędzie się w kościele św. Józefa Oblubienca N. Marji Panny (po-karmelickim) na Krakowskim-Przedmieściu, żałobna wotywa, na którą pozostała matka zaprasza krewnych, przyjaciół i żyjących. 3—591—

† W dniu 1-ym czerwca r. b., to jest w piątek, jako w pierwszą bolesną rocznicę śmierci s. p. Bolesława Sykulskiego, odbędzie się żałobne nabożeństwo za spokój jego duszy w kościele Przemienienia Pańskiego (po kapucyńskim), o godzinie 8-iej i pół rano, na które pozostali w nientulonym nigdy żeln rodzice wraz z siostrami, zapraszają krewnych, przyjaciół i znajomych zmarłego. —1677

Nadesłane.

Nowe bardzo dobre gatunki cygar: Monopol flory w cenie rs. 10, Monopol superieur rs. 8, Monopol

extra rs. 6, Monopol prima, Monopol Cabinet, Monopol petit rs. 5 i Monopol secunda rs. 4 za 100 sztuk w różnym opakowaniu, polecają Kalinowski i Przepiórkowski w Warszawie Hotel Europejski.

Student Petersburskiego Technicznego Instytutu, **poszukuje miejsca na wieś** jako korepetytor. Wiadomość w księgarni p. S. Błędowskiego we Włocławku.

Z DIENNIKÓW RUSSKICH.

Organ p. Kojalowicza, petersburska *Prawda*, pi-
sze w rubryce wiadomości „Z prowincji”:

„Od jednego z księży katolickich, który używał języka ruskiego w dodatkiem nabożeństwie łacińskim, a obecnie usunął się od zajęć, otrzymujemy smutną opowieść o dziwnym zniechęceniu moralnem. Przytaczamy niektóre wyjątki z tej opowieści: „Przybyły tutaj niedawno młody ksiądz N. oświadczył miejscowym katolikom, że każdy, kto będzie ze mną rozmawiał nie tylko w mieszkaniu, lecz i na ulicy, zostanie wyklęty; że taka a taka osoba wpływowa zabroniła mu zabierać ze mną znajomość; że nawet dzieci, które ochrzciłem, należy przechrzcić... Oto macie polski katolicyzm, oto macie miłość chrześcijańską i zrozumienie religii, a do tego jeszcze ów młody ksiądz uważany jest za uczzonego, posiada bowiem tytuł kandydata teologii!... Nie uwierzycie, jak ciężko żyć w takim położeniu, w jakim ja się znajduję. Nie ma się możliwości, ani kogo poradzić, ani zwrócić się do kogo, ani coś robić. O, Boże, co z nami zrobili. I za co tak nas odrzucili, jak niepotrzebny łachman! Czyliż nas pozostawiają tak na zawsze i nie przypominają sobie tego, że całą naszą winą jest oddanie się duszą i ciałem sprawie ruskiej... Słuszny za to pośmiewisko i jesteśmy przedmiotem pogardy za to nasze oddanie i ukochanie wszystkiego, co ruskie...”

Organ p. Kojalowicza dodaje ze swej strony do powyższego ustępu:

„Prawdopodobnie jest to wyjątkowy wypadek, który wywołał wybuch polskiego fanatyzmu, a zarazem bardzo być może, że z tej cierpiącej duszy wypłynęła zbyt obficie długo tajona gorycz—lecz fakt zostaje faktem. Wiemy również i o innych księżach, którzy starali się propagować idee katolicyzmu ruskiego, iż położenie ich jest bardzo ciężkie i, gdyby ich nie bronili rząd, może spotkalibyśmy się oko w oko z przerażającymi faktami, przypominającymi wieki średnie.”

Now. wr., jak to donosiła *Aj. półn.*, zamieściło program słowiański dra Żywnego, bawiącego obecnie w Petersburgu, włożony w usta p. Mołczanowa, stałego współpracownika gazety. Z rzeczzonego artykułu przytaczamy poniżej niektóre ustępy. Na wstępie p. M. streszcza ogólny pogląd dra Żywnego na te firmy, które mogą ocalić pierwiastek słowiański u oddzielnych słowian i pomogą im do zjednoczenia:

„Mamy przykłady w Polsce i Bułgarii. Do nich przyłącza się poniekąd i Serbja. Serbja i Bułgaria zostały uwolnione i zorganizowane, jako niezależne państwa. Jakaż zaś jest ich rola w ogólnej rodzinie słowian i względem opieki słowiańszczyzny—Rosji? Polska ma tem więcej właściwe sobie historyczne i literackie oblicze. Czyż nie jest jasnym, że wszystkie trzy te gałęzie słowiańszczyzny zamknęły się ściśle w granicach swych własnych interesów i nie chcą wiedzieć o niczem zewnątrz wazkiego narodowego egoizmu, odrzucając od siebie każdy czyn, poczęty w imię słowiańszczyzny. Niedosć na tem, Bułgaria i Polska były na arenie politycznej antagonistkami Rosji. Takie oczywiste próby w świecie słowiańskim dały złe rezultaty. Czy nie zdarzy się coś podobnego przy uwolnieniu innych słowian? Czy Czechy np., zmienione w samodzielne królestwo, zachowają uczucia słowiańskie, gdy zniknie potrzeba szukania w nich ocalenia swej narodowości? Czyż Chorwacja, uwolniona od ucisku węgrowskiego, nie zapomni o istnieniu innych słowian, u których dzisiaj szuka pomocy?”

Dr. Żywny sądzi, że tą drogą dojść można do zjednoczenia słowian. Do zamierzonego celu prowadzi: sporządzenie polityki i rozwój duchowego zjednoczenia słowian w jedną całość co do języka, wiary i literatury.” Austrję uważa dr. Żywny za najlepszy grunt do pracy w tym kierunku. W kwestji języka mówi redaktor *Parlamentära*:

„Kolebką wszystkich narzeczy słowiańskich jest język św. Cyryla i Metodjusza. Wszyscy słowianie zachodni oddalili się od właściwego rdzenia, a tylko naród ruski zachował go, rozwinął i zmodernizował. Jest to zasługa Rosji, za którą winniśmy jej wdzięczność. Teraz, jeżeli my wszyscy słowianie przyjmujemy ruski język dla naszych prac naukowych i literackich, czy to będzie oznaczało, że zdradzamy Austrję, albo że porzucamy własne narzeczy?... Bynajmniej! Język ruski jest naszym własnym, którego zapomnieliśmy, lecz do którego mamy prawo powrócić.”

W kwestji znów kościoła dr. Żywny powiada:

„Kwestja kościoła jest naszą czysto narodową kwestją. Dopóki jesteśmy katolikami, nasi duchowni są cudzoziemcami; odciąga ono słowian od Słowiańszczyzny, niemieczy je szkołami, wpływem swoim, kazaniem. A tymczasem, czy katolicyzm jest naszą religją historyczną? Bynajmniej, jest to religja, narzucona nam przemocą. Naszą religją starożytną jest religja św. Cyrylego i Metodjusza, religja prawosławna. Wiara ta jest naszym ocaleniem. Da ona możność złączyć się słowianom i odda w ręce parafjan wybór kapłanów... Tak—jeden język literacki i jedna wspólna religja historyczna—oto cel właściwy naszej partji.”

Dr. Żywny kończy wreszcie oświadczeniem, że cel ten osiągnięty zostanie niebawem, „jeszcze bowiem dzisiejsze pokolenie będzie świadkiem urzeczywistnienia tej idei”.

TELEGRAMY KURJERA WARSZAWSKIEGO.

Petersburg 30-go maja. (*Tel. Aj. półn.*) — Najjaśniejszy Pan oświadczył wdzięczność swoją generał-gubernatorowi Rosenbachowi i generałowi Anienkowowi, który wybudował drogę zakaspijską, oraz łaskę Swą Monarszą wszystkim współpracownikom tego przedsięwzięcia: komendantowi 2-go bataljonu kolejowego i jego szeregowcom, biorącym udział w budowie kolei samarkandzkiej. Za szczególnie gorliwą służbę przy budowie tejże kolei gubernator astrachański, Zejmern, mianowany został członkiem rady p. ministra spraw wewnętrznych.

Wiedeń 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. W.*) — W delegacjach wspólnych hr. Kalnoky ma znaleźć sposobność do udzielenia wyjaśnień w sprawie mowy Tiszy, o którą był zapytywany wczoraj przez posła francuskiego, Decrais'a.

Wiedeń 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. War.*) — *Correspondance de l'Est* donosi, że W. Porta wzięła ponownie pod rozwagę kwestję wysłania komisarza ottomańskiego do Sofji, celem wejścia w stosunki z rządem tamtejszym.

Wiedeń 30-go maja. (*Tel. Aj. półn.*) — Na granicy turecko-bułgarskiej ukazały się liczne bandy zbrojne wychodźców bułgarskich, utworzone na terytorjum czarnogórskim. Władze tureckie przedsięwzięły środki ostrożności celem przeszkodzenia próbom formowania i na tamtejszym terytorjum band zbrojnych.

Wiedeń 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. W.*) — *Correspondance de l'Est* zapewnia na podstawie informacji autentycznych z Berlina, że podwyższenie ceł od zboża sprowadzanego z Rosji nie zostało zaniechanem, lecz tylko odroczeniem do właściwej pory. Przygotowania są w pełnym toku.

Wiedeń 30-go maja. (*Tel. Aj. północnej.*) — Deputowany Müllner i towarzysze wnieśli na posiedzeniu wczorajszym interpelację w sprawie kroków, jakie rząd ma zamiar podjąć, celem ocalenia Austrii przed napływem zboża z Rosji.

Wiedeń 30-go maja. (*Tel. Aj. północnej.*) — Według informacji *Polit. Corr.* z Konstantynopola, arcybiskup ormjański, Wamu Oannes, skutkiem zamachu na jego życie nie umarł, lecz tylko ciężko jest rannym. Sprawców dotąd nie ujęto. Pobudki zbrodni nie są znane.

Budapeszt 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. W.*) — Wskutek mowy Tiszy kilka tutejszych francuskich firm handlowych zwiży swoje interesa.

Budapeszt 30-go maja. (*Tel. Aj. półn.*) — Tutejsza prasa opozycyjna zachęca ludność do demonstracji na rzecz Francji.

Kraków 30-go maja. (*Tel. pryw. K. W.*) — Wydział filozoficzny uniwersytetu krakowskiego postanowił polecić ministrowi oświaty, jako kandydatów na opróżnione katedry: chemji po ś. p. Czyrniańskim, dr. Nenckiego z Berna, i fizyki po ś. p. Wróblewskim, Augusta Witkowskiego, profesora szkoły politechnicznej we Lwowie. Uchwały zapadły jednogłośnie.

Berlin 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. War.*) — Stan obecny cesarza jest względnie zupełnie zadowalniającym, apetyt żywy, przybytek sił widoczny. Cesarz bez natężenia załatwia bieżące sprawy. Długie przebywanie na powietrzu i dalsze wycieczki

w powozie oddziaływają wybornie na stan chorego. Prof. Virchow oglądał krtań cesarza w obecności Mackenziego.

Berlin 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. War.*) — Termin przesiedlenia się cesarza do Poczdamu naznaczono urzędownie na d. 1-szy czerwca. Podróż odbędzie się parowcem.

Berlin 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. Warsz.*) — Zdrowie ks. Bismarkowej polepsza się.

Głogów 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. W.*) — Usposobienie jarmarku na wełnę słabe. Brak dowozów. Znane domnia sprzedały 400 centnarów na dostawę, podług próby, od 3 do 4-oh talarów niżej cen zeszłorocznych.

Strassburg 30-go maja. (*Tel. pr. Kur. W.*) — Wojskowi francuscy, należący bądźto do czynnej armji, bądź do terytorjalnej, przybywając do Alzacji i Lotaryngji, muszą zaopatrzyć się, oprócz paszportu, także w osobne pozwolenie, kontrasygnowane przez niemieckie władze wojskowe.

Paryż 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. War.*) — Cenę wizy paszportowej do Alzacji i Lotaryngji naznaczyła ambasada tutejsza na 12 fr.

Paryż 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. War.*) — Minister robót publicznych zawiązał rokowania z towarzystwem francuskiej kolei wschodniej, celem nadania pociągom, idącym na Wschód, takiego kierunku, ażeby omijały Alzację i Lotaryngję i zamiast przez Mühlhuzę szły na Aylberg.

Rzym 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. W.*) — W izbie debutowanych Nicetera wniósł rezolucję, żądającą szybkiego uzbrojenia wybrzeży i miast portowych we Włoszech, jako to: Neapolu, Palerma, Messyny, Liworna, Genui i Wenecji. Flota handlowa ma być wciągnięta do służby wojennej w razie potrzeby.

Rzym 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. W.*) — Papież rozesał notę do nuncjuszów w sprawie nowego włoskiego kodeksu karnego.

Rzym 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. War.*) — W łonie Watykanu wzrasta z każdą chwilą oburzenie przeciw piątemu rozdziałowi drugiej części nowego kodeksu karnego dla Włoch, który naznacza kary więzienia od trzech miesięcy do roku na księży, podlegających ludność do nienawiści i pogardy dla rządu. Agitacja z tego powodu szerzy się już nawet po za murami Watykanu. Jeden z redaktorów *Osservatore romano* zamierzał w przedmiocie tym mieć mowę do ludu w Turynie, ale tłum około tysiąca studentów wtargnął do „Teatro gerbino”, gdzie meeting katolicki się odbywał, i z okrzykami: „Niech żyją Włochy!” rozpędził zgromadzonych. Następnie wybito szyby w pałacu arcybiskupim. Sytuacja zaostrza się bardzo i w Watykanie po raz pierwszy podobno na serjo roztrząsana jest myśl wyjazdu Papieża z Rzymu.

Rzym 30-go maja. (*Tel. pryw. Kur. Warsz.*) — W ostatniej chwili naznaczono konsystorz na d. 1-y czerwca.

Konstantynopol 30-go maja. (*T. p. K. W.*) — Na osobistą prośbę króla greckiego, konsul Panurias otrzymał od W. Porty pozwolenie powrotu do Monastyru.

Konstantynopol 30-go maja. (*T. p. K. W.*) — Gubernator salonicki zezwolił na zakładanie szkół bułgarskich w Macedonji, bez osobnego patentu ze strony władzy.

Konstantynopol 30-go maja. (*T. p. K. W.*) — W tutejszym świecie kupieckim wybuchła panika z powodu otwarcia kolei do Salonik, na czem interesa kupiectwa i handlu tutejszego mocno ucierpią.

Sofja 30-go maja. (*Tel. pryw. K. War.*) — Tutejszy wicekonsul angielski wydelegowany został przez rząd swój do Monastyru w Macedonji, aby czuwał nad prowadzoną tam agitacją.

Berlin 30-go maja. g. 2 m. 30. (*Tel. p. K. W.*) — Bilety banku ruskiego 172.20 (wczoraj 172.10). — Bilety banku ruskiego na dostawę 171.75 (wczoraj 171.50).

NOWA SIELANKA

Pod tą nazwą w uroczej miejscowości za rogatką Belwederską, został otwarty przez Handel Win S. **Mędrzeckiego letni**

Zakład Gastronomiczny.

Zamówienia na wszelkie zebrań tak w ogrodzie jak i na werendzie, oraz w salonach willi, przyjmują się tak w **Handlu Win S. Mędrzeckiego**, Trebacka nr 15, jak i na miejscu w **Nowej Sielance. Telefonu nr 3.** (585)

Willa Kazimierzówka,

położona o 4-ry wiorsty od stacji, w sosnowym lesie, przy dogodnych warunkach; jest kilka pokoi do wynajęcia na letnie mieszkanie. Wiadomość bliższa Bracka nr 18, m. 1-szy. (1676)

DENTYSTA B. CHWAT,

Marszałkowska 139.

Po powrocie ze studjów z zagranicy przyjmuje chorych od 9 rano do 5 po południu. **Operacje. Sztuczne zęby. Plombowanie.** Biednych od 9-jej do 10-jej rano. (1682)

Kurs giełdy warszawskiej.

Dnia 30-go maja 1888 r.

Wokale	Żąd.	Płac.
Berlin 100 mar. z krótk. ter.	58.27 1/2	—
Londyn 1 funt ster.	11.82	—
Paryż 100 franków	47.10	—
Wiedeń 100 gul.	93.80	—
Papiery publiczne:		
5% Listy zast. z r. 1869 d.	—	—
100.75	—	—
Listy zast. m. Warsz. ser. I	99.80	—
" " " " " II	98.80	—
" " " " " III	98.—	—
" " " " " IV	97.65	—
" " " " " V	97.40	—
Listy zast. m. Łodzi serji I	—	—
4% Listy likwidacyjne duże	90.10	—
małe	89.70	—
Bil. Banku Ces. s. I, II i III	—	—
Ros. Poż. Premjowa z r. 1864	—	—
1866	—	—
I Pożyczka wchodnia rs. 100	99.70	—
II " " " " " " rs. 100	98.75	—
III " " " " " " rs. 100	98.75	—
4% nowa pożyczka	83.15	—
Listy wileńskie długoter.	—	—
Akcje i obligacje:		
Obligacje miasta Warszawy	—	—
Akcje dr. z. warsz.-w. rs. 100	—	—
Akcje dr. z. warsz.-b. rs. 100	—	—
Akcje dr. z. warsz.-terespol.	—	—
Akcje dr. żel. fabr.-łódzkiej	—	—
Akcje Banku handl. warsz.	—	—
Akcje Banku dyskont. warsz.	—	—
Akcje warsz. Tow. ub. od ogn.	—	—
Akcje warsz. Tow. fab. cukru	—	—
Akcje Tow. f. cukru Józefów	—	—
Akcje Łowczel. Tow. f. cukru	—	—
Akcje Tow. Lipop, Rau i Lew.	—	—
Akcje Tow. przedz. Zawiercie	—	—

Księgarnia i Skład Nut **E. Wende i Sp.** otrzymała na skład główny dziełko p. t.:

Niemoc płciowa

(IMPOTENTIA)

i jej leczenie, przez Dra **S. Perkowskięgo**. **Cena kop. 50.** 724
Do nabycia we wszystkich księgarniach.

Dla Amatora lub do Biblioteki jest do nabycia

ATLAS

w dużym formacie, z ożony z 215 kart. Godia miast są sztychowane na stali. Obie rzec można w Księgarni Michała Frilinga, w gmachu Teatru pod filarami.

ATLAS
Magnus Contines
Regna
Provincias
Cirentos.
Tom II.
Warszawie,
Anno 1789. 749

ZARZĄD

Warszawskiego Stowarzyszenia
Sprzedaży Owoców

zaprasza niniejszem uczestników na dzień 6/18 Czerwca, o godzinie 5-jej po południu, do lokalu Towarzystwa Ogrodniczego, — Chmielna 14 — na **Zebrań Nadzwyczajne**, celem wybrania jednego członka Zarządu i paru zastępców. Uprasza się o liczne przybycie. 952r

Sprzedaje Bibliotekę za bezcen

1,000 dzieł pedagogicznych w czterech językach, najnowszych wydań. Praga, Brukowa nr 2 (Antokol) mieszkania nr 2. (1678)

BRYLANTY, SZAFIRY, RUBINY, TURKUSY i PERŁY NIEOPRAWNE, SZPIŁKI DO KRAWATÓW, BRANSOLETY, BROSZE, PIERSCIONKI, BUOTONY i PORTE-BONHEURY brylantowe i z kolorowemi kamieniami, najnowsze i najpiękniejsze modele poleca w wielkim wyborze magazyn jubilerski

M. MANKIELEWICZA

w gmachu teatru pod filarami. (566)

Wartość kuponu:

(po potrąceniu podatku skarbowego).

Od Listów zast. ziemskich 5% kop. 208³
Od Listów zast. m. Warszawy kop. 77⁸
Od Listów zast. m. Łodzi kop. 38³
Od Listów likwidacyjnych kop. 183⁹
Od Obligów m. Warszawy 62⁹

Targi

NA PLACU WITKOWSKIEGO.

Dnia 30-go maja 1888 r.

	Pud		Korzec	
	od	do	od	do
Pszenica 242 sm. i ord.				
" " pstra i dobra			630	
" " biała			660	
" " wyborowa			690	700
Żyto wyborowe 232 funt.			370	375
" " średnie			337	350
" " wadliwe				
Jęczmień 2 i 4 rzęd. 202 f.				
Owies " " " " " 142 f.			205	230
Gryka " " " " " 202 f.				
Rzepak letni				
" " zimowy 212 funt.				
Rzepak rapos. zim. 212 f.				
Groch polny 262 funt.				
Ziemniaki				
Masło świeże funt.				
" " solone pud				
Siana pud				
Słomy pud				
Drzewa opał. twar. s. kub.				
" " miękkie				

CENA OKOWITY

z dnia 30-go maja 1888 r.
Hurt. skład, wiadro 814 — 816
Pojed. szynk. — — — —
z dodatkiem 2%
78% z akeyzą po 9 1/4 kop. od 0%

Ostrzeżenie.

Podaje się do Publicznej wiadomości, ażeby nikt nie ważył się nabywać rewersu na rs. 200, wydanego przez Karola Ekner, na imię Wawrzeńca Bożyk, gdyż takowy skradziony mi został dnia 28-go Maja 1888-go roku w Warszawie. 750
Łowicz, d. 29 Maja 1888 r.

Karol Ekner.

Jest do nabycia

SZKOŁA

748

po ś. p. A. Szmurle, która z polecenia JW. Kuratora przemienioną została na trzy-klasową miejską po dwa oddziały. — Wiadomość u wdowy, ulica Wileza № 35, od 5-jej do 8-jej.

Do sprzedania!

Fortepian palisandrowy, koloru orzechowego, za 285 rs.; — garnitur mebli salonowych wraz z lustrem konsolowym, oraz stolikiem do kart (grecko rzeźbionymi), za 135 rs. — Świętokrzyszka 48, 2-e piętro, miesz. № 3, od godziny 1-jej do 4-jej codziennie. 745

Wielki wybór najpiękniejszych zegarów salonowych, gabinetowych, zegarów podróżnych, budzików, zegarów ściennych do pokoi jadalnych w najwytworniejszych formach stylowych i zwyczajnych po bardzo przystępnych cenach poleca Magazyn **M. J. Augustynowicza** przy ulicy Krakowskie-Przedmieście nr 7. (586)

Proszę synowi memu

Władysławowi Garczyńskiemu,

żadnych pieniędzy nie pożyczają, albowiem nigdy takowych płacić nie będą. Kroki sądowe o uznaniu go za marnotrawnego, już są przedsięwzięte.

W. K. Garczyński.

Warszawa 29 maja 1888 r. (583)

466 Rolety rewantuchowe, drelichowe i kolorowe, jak również Ceraty: drzewne, damastowe i podłogowe w wielkim wyborze poleca Skład Fabryczny pod firmą J. FRANASZEK 15 Krakowskie-Przedmieście 15.

GRODZISK. Hydropatja — kąpiele igliwiowe i inne — gimnastyka — pokoje umeblowane z usługą — kuchnia zakładowa — wille — muzyka.

ZAKŁAD OGRODNICZY

A. T. JEZIERSKIEGO,

Nowy-Świat 10, obok Straży Ogniowej,

zawiadamia Szanowną a tyle na mnie dotąd łaskawą Publiczność, iż założywszy

specjalną hodowlę Róż,

jest w możności jak największe obstarunki wykonywać: na **Bukiety, Wieniec, Gerlandy i t. p.** Dekoracje Kościołów i Salonów, z czem polecam się miłośnikom kwiatów. 950R

Magistrat miasta Warszawy.

Dnia 8 (20) Czerwca r. b., o godzinie 11-jej zrana, odbędzie się w sali licytacyjnej Magistratu miasta Warszawy licytacja **in minus**, przez opieczetowane deklaracje, na dostawę w r. 1889:

a) dla Warszawskiej Straży Ogniowej:

1. Nafty w przybliżeniu 30,390 funtów od kop. 4 i pół za funt.
2. Świec łożowych 8,260 funtów, od kop. 20 za funt.

b) dla Warszawskiego Aresztu Policynego:

Nafty około 9,900 funtów od kop. 4 i pół za funt. Warunki licytacyjne mogą być przejrzane w Wydziale Administracyjnym Magistratu, szczegółowe zaś ogłoszenie o licytacji, jako też wzór do deklaracji wydrukowane zostały w Dzienniku Warszawskim i w Gazecie Policyniej. 939r

Dnia 7-go Maja 1888 r. W imieniu Jego Cesarskiej Mości. Warszawski Sąd Handlowy Wydział upadłości

postanowił naznaczyć: 1) Stanisławowi Landau, 2) Wilhelmowi Goldenringowi, 3) M. Rodalowi, 4) A. Nowakowi, 5) Izakowi Grafowi, 6) Hermanowi Jungowi, 7) Lewkowi Mirelowi, 8) Naftalowi Prout, 9) Herszowi Milsztajn, 10) S. Z. Sindensetcedtowi, jak również wszystkim niewiadomym wierzycielom masy upadłości

Fajwla Zandberga,

nowy ostateczny miesięczny termin, celem sprawdzenia wnoszonych do masy pretensyj, licząc takowy termin od dnia wydrুকowania ogłoszeń w czasopiśmie. Oryginał podpisany przez skład Sądu. — Rzetelność tego podpisu świadczą. Syndyk tymczasowy Adw. Przys. L. S. Szrednicki. W myśl wyżej powołanego wyroku zawiadamiam, że sprawdzenie wierzytelności odbywać się będzie w wydziale upadłościowym Warsz. Sądu Handlowego we Wtorki o godz. 1-jej z południa, d. 24 Maja (5 Czerwca) i 31 Maja (12 Czerwca) 1888 r. Warszawa, d. 16 (28) Maja 1888 r. Syndyk tymczasowy Adw. Przys. Leon Ścisław Szrednicki. 751

Korzystna lokacja kapitału.

Do sprzedania majątek włók 28, położony blisko Warszawy. Sprzedający obowiązują się wziąć tenże majątek w dzierżawę długoletnią, płacąc dzierżawę rocznie w stosunku 5% od summy sprzedażnej. Gwarantują zupełną. Pośrednictwo osób trzecich wyłączone. **Objasnień udziela A. Bandtkie, Mazowiecka 11, od godz. 5—7.** 949R

953r DO SKŁADU

Stanisława Baumann

przy ulicy Elektoalnej № 7, naprzeciw Banku nadchodzą ciągle świeże transporty

Cementu Portland

z fabryk Niemieckich i krajowych.

Cegły i Gliny ogniotrwałej,
Węgla kowalskich angielskich,
Tektury smołocowej,
Rur i Dren glazurowanych.

Niniejszem mam zaszczyt podać do wiadomości pp. interesantów, że sprzedaję

ULTRAMARYNY

i innych Farb, oraz Polewy na kaffie powierzyłem firmie

Henryk Welt,

Nalewki № 11, 740

wprost o grodu Krasińskich.

Emil Werner.

